

ՔՇՈՐԱՆՆԵՐՈՒՆ

Ձմեռն ամբողջ մենաւոր լուսամուտէս կիսափակ
Գորշ, գորշ ամպեր դիտեցի, և ձեզ, տըխուր մողէսներ,
Դուք ինձ լռին յայտնեցիք ձեր կեանքը խեղճ, ցաւ համակ,
Ու պատըշգամս աղքատին սրտիս հետ ձեզ միշտ բաց էր...

Գարուն եկաւ ու նոր կեանք, լազուարթ երկինք արփաճեմ,
Ծառ ու ծաղիկ երգելով նոր պատմութիւն հիւսեցին.
Սաղարթներու ռոսաւիւնն ամենուրեք կը լըսեմ,
Յաւերժութեան ու կեանքի փաստեր միշտ նոր ու միշտ հին:

Գարունն եկաւ, ալ բաց է լուսամուտն իմ խղիկին
Արմըկայեց ձեռն ի ծնօտ թռչուններէն, ծառերէն,
Ու անձրեւի շիթերէն, ու մարգերէն ծաղկալից
Բնութեան հազար ձայներուն համերգն անուր կը լըսեմ...

Բայց քան ամէն երգ տըխուր — երկինք, երկիր են վրկայ —
Ձերն ազդու է, մողէսներ, թշուառ ցեղիս իմ տիպար.
Խուժը խուժը կու գաք արփենի շողերէն ջերմ քարին վրայ,
Ու հոն լռփկ, անշըշուկ, զուք արեւուն սիրահար՝

Երկար ժամեր կը սպասէք որ կեանքին իսկն ձեր մորթէն
Լիառատ ներս թափանցէ: Գիտեմ երկիւղն է բունած
Ձեր սրտին մէջ, կը խուսէք՝ երբ զիս տեսնէք հեռուէն.
«Մարդը մարդուն գայլ» արդեօք դժբալ ալ գիտէք, ո՞վ Աստուած:

Գիտեմ շատ քիչ էք սիրուած ինչպէս ձերին նրմաններ.
Եւ թէ ես ձեզ կը սիրեմ՝ թշուառութիւնս է պատճառ.
Բայց մի՛ վախէք, զի որուն աչքէն երբեք չէ ծըներ
Կաթիլ մ'արտօսըր՝ մենէ ան րիւր անգամ է թշուառ:

Ամբողջ տարին ձեզ տեսայ պատըշգամիս վրայ լռին.
Կը սիրէիք զուք զիրար թշուառներուն պէս համայն.
Վըշտի բաժակ մ'ալ ինձի ձեզ պէս ինկած էր բաժին,
Ու ցաւի տան մէջ ուսանք սիրել զիրար յաւիտեան:

Դրժնէ ձմեռն ու ջերմիկ գարուններուն, որրիկներ,
Արդեօք զուք ալ այս թշուառ զեռուններուն պէս զրտա՞ք
Բաց սիրտ ու բաց պատըշգամ... — Բարձր մարդիկ, չէ՞ք լըսեր
Ողբերն անոնց. թողէ՞ք որ սէրը զործէ յաղթանակ:

Չէ՞ որ արեգն ամէն օր կը ձօնէ լոյս ամէնուն,
Ամէն գարնան բնութիւն կու տայ ծաղիկ ամէնուն,
Այգին գինի ու զինին խանդ և բերկրանք ամէնուն,
Դուք ալ սրտի տէր մարդիկ, բաշխեցէք սէր ամէնուն.